

bestaaende Oktroj for en vis Del skattefri, men i Oktrojens § 43 er det bestemt præciseret, hvad det er, der er skattefrit, nemlig Bankens Fond. Der staar nemlig i § 43: „Da Bankens Fond, som en Kapital, der ene og alene er bestemt til Sikkerhed for dens udstedte Sedler og Forskrivninger, samt øvrige dens Bestemmelser, ikke til andet Brug maa kunne anvendes, saa skal den derfor ikke heller nogen Sinde med nogen Slags Afgift i Fredstid eller Fejdetid vorde betyngt eller formindsket.“ Paa Basis af denne Bestemmelse er man endog gaaet saa vidt, at man har fortolket den saaledes, at Nationalbanken er fri for at betale Skat af det Udbytte, som skulde betales til Aktionærerne. Altsaa den personlige Skat, som ifølge vore Love er paalagt alle andre Aktieselskaber, er Nationalbanken ved Fortolkning bleven fri for at betale, saavel til Stat som til Kommune. Jeg havde ventet, at man her i Tinget vilde ophæve dette unaturlige Privilegium, som den har ifølge § 43, og som nu udløber, altsaa ikke længere eksisterer, naar Oktrojen udløber. Der var ingenting i Vejen for, at man kunde indføre en fuldstændig Skattepligt for Nationalbanken, da jo alle øvrige Banker have Skattepligt. Men i alt Fald burde man dog være gaaet saa vidt som til at paalægge Nationalbanken Skat af det Udbytte, som udbetales til Aktionærerne, men det har man heller ikke villet. Vi have altsaa ikke opnaaet noget af det, vi i første Række ønskede med Hensyn til dette Lovforslag, og vor Stilling ved dets endelige Behandling maa derfor blive den samme, som den har været tidligere.

Jeg skal derefter gaa over til ganske kort at omtale de stillede Ændringsforslag. Som ærede Medlemmer ville se, hører Socialdemokratiet ikke til det Flertal, der stiller Forslag om at forandre § 8 i Folketingets Affattelse. Denne Forandring gaar ud paa, at Finansministeren ganske vist faar Lov til at være til Stede i Nationalbankens Direktion, naar der er Tale om Forandringer i Diskontoen eller Rentesatserne. Men medens han efter den tidligere Affattelse havde Stemmeret, skal denne Stemmeret nu fratages Finansministeren. Det er en Reduktion af Lovforslagets Bestemmelser, som vi ifølge vort Hovedsynspunkt paa denne Sag ikke paa nogen Maade kunne være med til. Finansministeren vil komme til at sidde der som en Tilhører, der skal lade sig diktere, hvad de Pengefyrrster, som sidde i Bankens Direktion, mene at ville diktere. Det faldt

mig ind, da vi fik dette Ændringsforslag, at drage en Sammenligning. I Grønland er der noget, der hedder Forstanderskaberne, og disse ere sammensatte saaledes — d. v. s., nu er der sket nogen Forandring efter den sidste Lov; men jeg taler om den Tilstand, som var før den Tid —, at to Grønlændere skulde have Sæde i Repræsentantskabet, medens den øvrige Del bestod af den grønlandske Handels Embedsmænd, altsaa Danske. Men Forholdet var det, at de to Grønlændere ganske vist efter Reglerne vare til Stede i Forsamlingen, men de sadde henne i en Krog og fik ikke Lov til at snakke med, og naar saa endelig den danske Handels Embedsmænd havde besluttet, hvad der skulde ske, fik de en Meddelelse om det, hvorefter de havde at rette sig. Det forekommer mig, at den Stilling, som Finansministeren faar ved at sidde i Nationalbankens Direktion som Tilhører, som en Mand, der kan give sin Mening til Kende, men ellers er uden Myndighed, er en Stilling, som er ganske uværdig ikke alene for Finansministeren, men ogsaa for den Stat, han repræsenterer, og det ligger jo fjernt fra vort Synspunkt, hvorefter Staten burde have en overvejende Indflydelse, at man nu sender Finansministeren hen som Tilhører ved en Direktions Forhandlinger, uden at han har nogen som helst Indflydelse paa disse Forhandlinger. Det var tidligere saaledes, at naar han sad der og skulde afgive sin Stemme, kunde det hænde, at han blev overstemt, og det var jo, hvad jeg ogsaa tidligere har gjort opmærksom paa her i Tinget, en uværdig Stilling for ham, men det var ikke saa galt som det, der nu bestemmes i Loven, at han skal sidde som Tilhører og slet ikke have Adgang til at gøre sin Myndighed gældende. Vi ere altsaa absolut imod dette Ændringsforslag og anmode ærede Medlemmer om at stemme imod det.

Derimod kunne vi gaa med til at anbefale de Ændringsforslag, der ere stillede til § 9, men ene og alene i Betragtning af, at de gaa ud paa at føre Forslaget tilbage til Folketingets Affattelse, det er vor eneste Motivering dertil og forandrer altsaa ikke vor Stilling til Lovforslaget i det hele taget. Med Hensyn hertil maa jeg maaske sige, at Folketinget har i tilstrækkelig Grad bøjet sig for Landstinget, hvad Forhandlingerne i Gaar Aftes viste, vi ønske ikke, at Folketinget skal strække sig videre overfor Landstinget, og naar man bøjer sig overfor Landstingets Krav med Hensyn til § 8, er det efter min Mening for meget. Det forekommer mig ikke, at